

Дюноа. Нищоженъ Херолдъ ! Мръсний чловѣкъ ! Дозволявашъ си да прѣзирашъ краля французски собствена та му земя ! Благодари, че ты забрани енно то облекло, друго-яче щеше

Херолдъ. Франция припознава само единъ краля и той живѣй въ Английскій лагеръ ! —

Карлъ. Бѣди спокоенъ, братовчече ! Кажи твоя порѣчка Херолдъ ! —

Херолдъ. Благородний ми прѣдводительъ, кои скърби за кръвь та, що е изтекла и трѣбва да ти още, държи ножа въ ножница та, и прѣди да падне Орлеанъ, моли за примирие. —

Карлъ. Но говори.

Ивана. (*излиза отъ прѣдъ*). Кралю, остави ма твое то мѣсто да говоря съ този пратеникъ ! —

Карлъ. Да бѣде тъй Иванке, рѣши : война и миръ ! —

Ивана. Кой ты праща, и кой говори чрѣзъ твои уста ? —

Херолдъ. Английскій прѣдводительъ, Графъ Лисбури. —

Ивана. Лъжешъ, той не говори чрѣзъ тебе, защото живи тѣ само говорятъ, а не мъртви тѣ !

Херолдъ. Моя прѣдводительъ живѣе въ пълнота здравие то и силата, и ще живѣе за развала на васъ !

Ивана. Той живѣеше, догдѣто тръгна ти ; но ти сутрина го простна единъ коршумъ отъ Орлеанскіи стѣни. Ти ся смѣешъ, защото ти вѣстия нѣщо да ти даде ? — Не вѣрвай на мои тѣ думи, а на твои тѣ чии. Ще срѣщнешъ да носатъ мъртво то му тѣло, а ты занесатъ краката ти ! —

Но сега, казвай твоя та порѣчка !

Херолдъ. Когато можешъ да откривашъ тайни, узнай, прѣди да ти я кажа.

Ивана. Азъ не желая да я узная, но внимавай !